

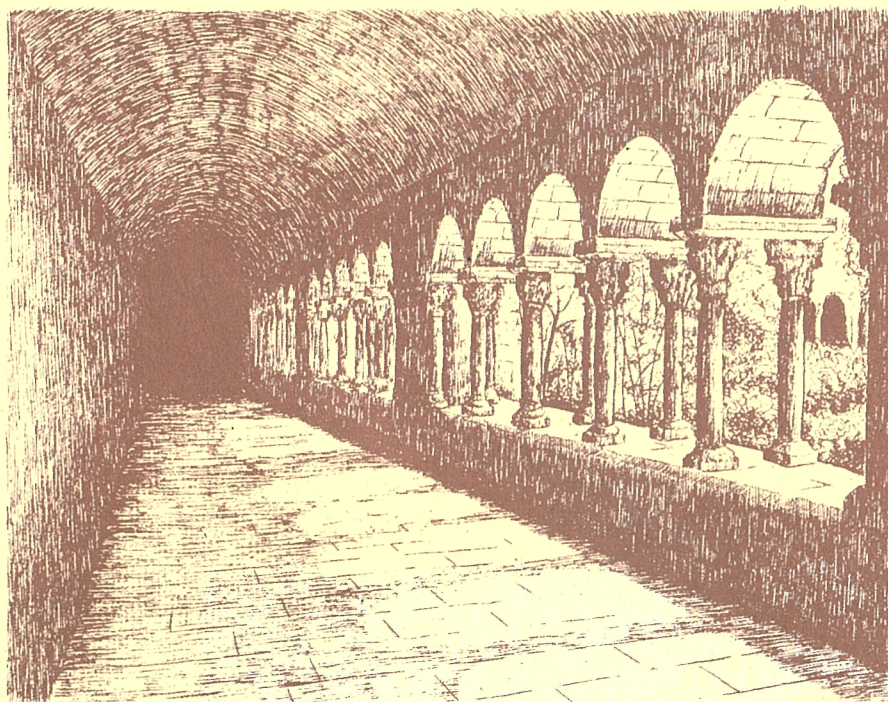
MITES LLEGENDES OCULTS AL MONESTIR

6

ROGELI PEDRÓ

antigament, com que no existien els bancs ni les caixes fortes, havia estat costum amagar diners i objectes valuosos en indrets inhòspits i fora de tota sospita. fa anys i panys es deia que al monestir de sant cugat del vallès hi havia enterrat un important tresor. després dels corresponents permisos, es va iniciar l'aventura d'excavar "oficialment" per aquí i per més enllà amb una fal·lera fora de lloc per trobar-lo. es feren sondatges sota l'arxiu i a tots i cadascun dels possibles amagatalls del recinte monacal. fins i tot, es parla que alguns es feien acompanyar per una dona somnàmbula que, deien, els conduiria cap a la preuada troballa que tan afanyadament cercaven.

al cap d'un mes d'haver iniciat les excavacions, afectaren de tal manera el monestir que alguns indrets amenaçaren de caure's o enderrocar-se. la gent del poble, que seguia de prop el desenvolupament de la recerca, es va fer enrere en contemplar les esquerdes d'alguns murs i parets, i anava veient cada cop amb més recança el que, en principi, podia semblar la troballa d'un llegat històric o potser sensacional. es parlava de moltes possibilitats, que si una olla plena de monedes d'or, joies del monestir, pedres precioses i, fins i tot, s'havia arribat a especular que podia tractar-se d'un

arsenal d'armes, propietat dels monjos del monestir. el cas és que el tresor ocult estava en el pensament de tots els habitants de la vila.

a banda dels buscadors legalment autoritzats, se sap que més d'un santcugatenc, sense escrúpols ni autorització, havia aprofitat la foscor de la nit per excavar dins i fora del monestir sense cap mena de resultat. arribà un moment summament conflictiu en què els forats dels buscadors apareixien per tots els indrets, de tal manera que alguns indrets del monestir amenaçaven ruïna, i posaven en perill la vida dels sacerdots que hi habitaven. en un primer moment, també es començà a témer per la seguretat de les persones que visitaven el monestir.

L'ajuntament i la parròquia protestaren al govern civil i al mateix bisbat i les obres es van aturar perquè s'havien invertit molts diners en les excavacions i el resultat continuava essent un fracàs. malgrat tot, els més agosarats i intrèpids buscadors continuaven pendents de trobar el tresor a esquena dels vigilants. L'expectació era constant, no tant pel perill que caigués el monument, com per seguir de prop el desenvolupament i la possible troballa de l'hipotètic tresor ocult. L'ambició i la manca d'escrúpols dels buscadors feia que el poble restés confós davant un fet que només els més agosarats s'atrevien

LEGENDES SANTCUGAT

a jutjar com a necessari. La ignorància de la majoria feia que s'ho miresin amb cert respecte, recel i una gran dosi d'infantilisme. s'explica que l'atractiu del tresor ocult era tal que els forasters que venien a la fira de juny o de les forques feien cua per visitar els claustres, indret on, en darrera instància, es creia que podia trobar-se el preuat tresor.

sigui com sigui, passaren uns anys i es deixà de parlar del tresor ocult del monestir; semblava com si el vent s'hagués endut allò que tant temps havia alimentat la fantasia i imaginació de molts sancugatencs, sense viure ni veure'n el final feliç que tothom esperava.

per fi s'aprovà la restauració de la desfeta del monestir a causa de les excavacions i, per tal d'evitar perills i mals majors, els constructors es posaren mans a l'obra.

mentre s'anaven realitzant les obres de restauració, heus aquí que els paletes encarregats anaven engrandint cada cop més el seu patrimoni familiar de forma sobtada i inexplicable per a la majoria d'habitants.

tothom es preguntava com i de quina

manera els arribà la fortuna, fins que el sentit i l'olfacte popular intuï la resposta en la troballa del tresor ocult del monestir.

ROGELI PEDRÓ

